

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 października 2012 r.,

sprawy **K. K.**,

skazanego z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 244 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 21 lutego 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego

z dnia 12 października 2011 r.,

p o s t a n o w i ł :

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. K., Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 zł (słownie czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego K. K.,
3. zwolnić skazanego od zapłaty kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zarzuty zawarte w kasacji obrońcy skazanego K. K. nie zasługują na uwzględnienie.

Zarzut naruszenia art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., podniesiony w pkt 1 kasacji jest w ocenie Sądu Najwyższego bezzasadny. Po pierwsze, zauważyć należy, że w

postępowaniu karnym decyzje w przedmiocie dopuszczenia bądź oddalenia dowodu podlegają tzw. reasumpcji, tj. mogą być stosownie do okoliczności zmieniane przez organ procesowy, m.in. możliwe jest oddalenie dowodu już dopuszczonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2008 r., III KK 121/08, OSNKW 2008, z. 12, poz. 101), jeśli pojawią się podstawy oddalenia go. Nie dziwi więc decyzja sądu odwoławczego, który – przekonawszy się, że dopuszczony uprzednio dowód nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia – zdecydował o jego oddaleniu. O tym zaś, że przesłuchanie świadka S. P. nie mogło wnieść do sprawy nowych okoliczności dotyczących czynu zarzucanego skazanemu, świadczyła jednoznacznie treść zeznań świadka A. R. – wbrew oskarżonego, świadek ten nie miał bowiem choćby pośredniej wiedzy o przebiegu badanego w postępowaniu zdarzenia, tj. obcowania płciowego między oskarżonym a pokrzywdzoną, a jedynie o okolicznościach wydarzeń poprzedzających je.

Nietrafny okazał się też zarzut nienależytej kontroli odwoławczej Sądu Okręgowego. Analiza akt wskazuje na to, że wszystkie zarzuty odwoławcze zostały przez ten sąd rozważone z wymaganą wnikliwością i rzetelnością, w szczególności w uzasadnieniu wyroku II instancji wskazano (s. 6), dlaczego zeznania świadków D. G. i S. P. nie mogły mieć decydującego znaczenia dla przyjęcia niewiarygodności zeznań pokrzywdzonej. Z tych samych powodów za chybione należało uznać zarzuty w pkt 3 kasacji – z samej tylko bliskiej zażyłości pokrzywdzonej i oskarżonego nie można jeszcze wnioskować o niewiarygodności zeznań tej pierwszej, ani o niepodobieństwie popełnienia przez tego drugiego zarzucanego mu czynu.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.